

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593213632/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

ke Gang Noget, der paa engang betog mig med den gamle Henryk-kelse og gjorde mig fortvivlet. Jeg kom saa nær, at jeg kunde see hendes Ansigt, gjenkjende Mundens mageløse Smil, og i de faa Secunder, der hengik, kom jeg til Bevidsthed om, at jeg havde elsket hende fra første Øieblik af, at denne Kjærlighed var mit Liv, at jeg burde sprun-ge til og frelse hende fra den umaadelige, usalige Feiltagelse, hun var ifærd med at begaae, ved at sige hende Alt, Ord, som hin fremmede Mand aldrig kunde tænke – og medens min Sjæl var saaledes vanvit-tig, var mit Legeme af Vane med at færdes i det polerede Liv forstan-digt og dreiede om ad Dronningens Tværgade for at undgaae Modet.

Men mit Hjerte, mit Sind, min Sjæl hang ved Synet, som jeg havde seet, fornam intet Andet, bebreidede sig at have ladet det gaae forbi uden at medtage det sidste Glimt, uden at have seet ind i hendes Øine og læst en Erindring deri – kunde de ikke have sagt Noget? Var det ikke Tid at vende om endnu? Burde jeg ikke, selv om hun i et Blik kunde see min Fortvivlelse, lade hende see den? Kunde jeg ikke, idet jeg kom hende nær, lade hende mærke, at jeg i mit Hjerte ønskede hende Himlens Velsignelse og forbandede min Skjæbne? – Jeg vel-signede og forbandede, og gik videre, fyldt af det Deilige, Elskelige, Henrykkende, og sønderrevet af, at det var tabt.

Jeg mødte Kammerater, og da jeg ikke kunde tale om, hvad jeg tænkte og folte, talte jeg om alt Muligt og blev lystig. Vi spiste til Middag sammen, sad længe ved Bordet, og jeg drak meget. Saa skulde hver af dem etsteds hen, jeg fulgte med den, der gik den længste Vei; men tilsidst blev jeg dog ene, og i Ensomheden var jeg pludselig som falden ned fra Skyerne og bævede endnu af Faldet. Mechanisk gik jeg ud paa Østerbro til Dr. Hilders. Sophie modtog mig med Udraabet: »Hvor Du seer ud! Er Du syg?»

Jeg troer, jeg svarede i en lystig Tone: »Seer jeg ud? Det skal Du ikke bryde Dig om!

Es war ein König in Thule,
Helt lystig til sin Grav,
Hans Fastemø hin feire,
Helt trofast – Slud-der-der.»

»Men er Du fra Forstanden, Axel? Synger Du til Bryllup eller til Be-gravelse?»